

[Kjærulff-Schmidt]

var en sørgesang: der er ingen frekvenser ledige, det kan ikke lade sig gøre, hverken økonomisk, teknisk eller på nogen som helst anden måde, og det er umuligt at skaffe frivillige licensbidrag. Nej, det er ikke umuligt. Der findes i dag radiostationer i USA, der finansieres ved frivillige licensbidrag, og det er da ganske naturligt. På samme måde som man abonnerer på sin avis eller abonnerer på ugeblade, man holder af at læse, bidrager man frivilligt med en licens til den radiostation, der bringer den oplysning, den information, den underholdning, man har brug for, og som man ønsker at lytte til.

Hr. Johan Philipsen sagde også, at hvis venstre overhovedet skulle gå med til et brud på radiomonopolet, skulle der være tale om et brud, som havde befolkningen bag sig. Jeg synes, der i dette lå en enorm mistillid til den danske dagspresse, distriktspresse og ugepresse, en mistillid, som fremskridtspartiet ikke deler. Der er jo tale om en presse, som daglig læses af næsten hele befolkningen, som frivilligt købes, læses og diskuteres af hele befolkningen. Jeg tror ikke, at man kan finde så kompetente grupper til at sætte i spidsen for et brud på radiomonopolet end netop dagspressen, ugepressen, distriktspressen og fagpressen. Hvad er det, hr. Johan Philipsen vil mere? Hvordan vil hr. Johan Philipsen anwise et brud på radiomonopolet, som har befolkningen bag sig i højere grad, end dagspressen, distriktspressen, ugepressen og fagpressen har det?

Jeg vil takke fru Grethe Fenger Møller, som jeg synes holdt det mest saglige indlæg om realiteterne i forslagene. Det er da fuldstændig rigtigt, som fru Grethe Fenger Møller var inde på, at man kan diskutere personkredsens sammensætning ved styrelsen af Danmarks Frie Radio, og det vil vi meget gerne være med til at diskutere. Vi vil i det hele taget meget gerne drøfte enkeltheder og ændringsforslag, som måske på nogle punkter kunne gøre forslaget endnu bedre, end det er i forvejen.

Mest deprimerende var nok hr. Melchior's tale, hr. Melchior, som jo indledte sin tale med at sige, at han kunne ytre sig helt kort, fordi han kunne nøjes med at henvise til, hvad hr. Johan Philipsen havde sagt, og hvis tale alligevel blev om muligt endnu længere end den korte bemærkning, som hr. Melchior senere fik lejlighed til at komme med, hvor

han skulle bortforklare, hvad der var sagt i ordførertalen. Det var den mest deprimerende tale, fordi hr. Melchior allerede fra starten startede med at kritisere sprogbrugen i det ene af forslagene. Nu ved vi alle, at CD måske ikke ligefrem er kendt som det mest stuerene parti her i folketinget, men o.k., alligevel har man da lov til, når det drejer sig om ordvalg, at komme med en kritik mod andre partier, og det, man kritiserede, var valget og brugen af ordet piratsender.

Dér må jeg henvise til, at samtlige ordførere i 1962, da folketinget sidst drøftede spørgsmålet om ændringer i radiospredningsloven, hvor man gennemførte forbudet imod etablering af sendere på det åbne hav eller i lufrummet derover, benyttede sig af udtrykket piratsender. Det er et gængs udtryk tilbage fra begyndelsen af 1960'erne, hr. Melchior, og det er naturligt, at fremskridtspartiet er gået tilbage og har set, hvilken teknisk betegnelse folketingspartierne og regeringen benyttede sig af tilbage i 1960'erne, da man sidst havde en drøftelse af dette spørgsmål.

Men i øvrigt var hr. Melchior jo næsten mere enig med hr. Johan Philipsen, end hr. Johan Philipsen selv er det. Jeg opfatter faktisk hr. Melchior's tale som et bagholdsangreb på hr. Erhard Jakobsen og på Aktive Lyttere og Seere, for der var intet ordførerindlæg, der var mere kritisk og mere negativt over for ønsket om et brud på radio- og TV-monopolet end CDs indlæg, og det kan vi kun konstatere. Trods forsøget på en bortforklaring synes jeg ikke, at hr. Melchior's korte bemærkning udslettede sporene, således som den radikale ordfører havde opfordret til at man skulle. Det var dybt deprimerende at høre og vil være det bagefter, hvor vi kan læse det, hr. Melchior sagde; det var bestemt ikke opmuntrende.

Til fru Margrete Auken og fru Gertrud Stjernholm Nielsen vil jeg blot sige, at det, der vil være tale om, hvis en radio som Danmarks Frie Radio blev gennemført, ikke ville være en indskrænkning af åndsfriheden, men tværtimod ville være et valg, et valg for lytterne, et valg for befolkningen. Det ville give en øget åndsfrihed, at man kan vælge imellem mange synspunkter, mange tanker, og navnlig således, at udsendelserne er fri for den politikerstyring, som i dag ligger som en tung dyne hen over næsten alt, hvad der hedder radio- og TV-kommunikation.